

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เจตนารมณ์สำคัญของการปกครองระบอบประชาธิปไตย คือ การให้ประชาชนได้มีเสรีภาพในการดำเนินชีวิตตามที่ปัจเจกบุคคลต้องการและมีสิทธิในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารอันจะทำให้บุคคลสามารถแสดงความคิดเห็นเพื่อมีส่วนร่วมในการปกครองซึ่งจะช่วยให้บุคคลได้มีโอกาสในการกำหนดแนวทางในการดำเนินชีวิตตามที่ชอบ ด้วยเหตุนี้สื่อมวลชนจึงมีบทบาทสำคัญในการแสวงหาความจริงและเผยแพร่ข่าวสารเพื่อตอบสนองสิทธิในการรับรู้ของประชาชน (Right to Know) ฉะนั้นเสรีภาพของสื่อมวลชนจึงเป็นสิ่งที่กฎหมายต้องให้การรับรองและคุ้มครองแต่ในขณะเดียวกันสิทธิในความเป็นส่วนตัว (Right to Privacy) ก็เป็นสิทธิที่ต้องได้รับการคุ้มครองเช่นกัน

ปัจจุบัน ข่าวสาร เหตุการณ์ความเป็นไปต่าง ๆ ในบ้านเมืองเป็นที่สนใจของประชาชนและความสำคัญของข่าวสารที่ประชาชนควรจะได้รับนี้ ย่อมหมายรวมถึงเหตุการณ์ทุกอย่างในชีวิตประจำวันอันเป็นประโยชน์แก่ประชาชนในการแสวงหาความรู้ ความเข้าใจ รวมทั้งความบันเทิงใจอีกด้วย อนึ่งเหตุการณ์ในบ้านเมืองที่ได้รับความสนใจจากประชาชนย่อมรวมถึงเหตุการณ์อันเกี่ยวกับคดีอาญา (criminal case) ซึ่งเป็นเรื่องราว หรือข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับคดีหรือเกี่ยวข้องกับผู้ถูกกล่าวหา โจทก์หรือผู้เสียหาย ตลอดจนการดำเนินคดีอาญาโดยมีเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้รับผิดชอบตั้งแต่การสืบสวน สอบสวน จับกุม จนถึงการพิจารณาพิพากษาคดี เหตุการณ์อันเกี่ยวกับคดีอาญาเหล่านี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์ของสาธารณะ และเป็นคุณค่าของสังคมที่ประชาชนย่อมมีสิทธิโดยชอบธรรมที่จะรู้ และเปิดโอกาสให้สื่อมวลชนสามารถเผยแพร่ข่าวสาร วิพากษ์วิจารณ์ แสดงความคิดเห็นได้โดยเสรี¹

¹ วรวิทย์ ฤทธิพิศ , “ผลกระทบทางกฎหมายจากการเสนอข่าวคดีอาญาต่อการบริหารงานยุติธรรมทางอาญา,” (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532) , น.13-14.

คติความผิดเกี่ยวกับเพศสามารถจำแนกออกได้หลายฐานความผิด เช่น ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ความผิดฐานกระทำอนาจาร ความผิดฐานเป็นธุระจัดหาเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น ความผิดฐานค้าสิ่งลามก เป็นต้น อย่างไรก็ตามโดยเฉพาะความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา และความผิดฐานกระทำอนาจาร² เป็นความผิดเกี่ยวกับเพศที่มีลักษณะพิเศษอยู่ในตัว กล่าวคือเป็นความผิดที่มีความผูกพันอยู่กับชื่อเสียงของผู้เสียหาย³ และลักษณะการกระทำความผิดมีความเป็นส่วนตัวสูง ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่าชาวคดียุติธรรมความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานกระทำอนาจารได้รับความสนใจจากประชาชนและสื่อมวลชนอย่างมากโดยจะเห็นได้ว่าชาวประเภนี้จะปรากฏในหนังสือพิมพ์อยู่เป็นประจำ ปัญหาจึงมีว่าการเผยแพร่ข่าวคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานกระทำอนาจารขณะอยู่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาชั้นสอบสวนของสื่อมวลชนประเภทต่างๆไม่ว่าจะเป็นสื่อหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์อย่างอินเทอร์เน็ต แม้จะเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความไม่ปกติของสมาชิกในสังคม ความเสื่อมโทรมของสังคมและศีลธรรม เพื่อเตือนให้สาธารณชนระมัดระวัง ตระหนักถึงการป้องกัน และปราบปรามอาชญากรรม เป็นการกระตุ้นองค์กรในกระบวนการยุติธรรมให้มีการเร่งรัดประสิทธิภาพยุติธรรมให้แก่ประชาชน⁴ รวมตลอดถึงเป็นการเปิดโอกาสให้สาธารณชนสามารถตรวจสอบการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา แต่ในทางกลับกันการเผยแพร่ข่าวกลับส่งผลร้ายต่อปัญหาอาชญากรรม ผู้เสียหายและผู้ต้องหา⁵ กล่าวคือ

² เนื่องจากความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานกระทำอนาจารเป็นความผิดประเภทหนึ่งในความผิดเกี่ยวกับเพศ ผู้ศึกษาจึงใช้คำว่า “ความผิดเกี่ยวกับเพศ” แทนคำว่า “ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานกระทำอนาจาร” เพื่อไม่ให้เป็นการใช้ถ้อยคำที่เย็นเยือกจนเกินไป หากพบการอ้างถึงคำดังกล่าวในการศึกษาครั้งนี้ ให้พึงเข้าใจว่าผู้ศึกษาประสงค์ใช้คำทั้งสองคำในความหมายเดียวกัน

³ สุบรรณ พันธ์วิเศษ และคณะ, “สถานการณ์อาชญากรรมทางเพศด้านข่มขืนในประเทศไทย,” เล่มที่ 3 วารสารอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม น.47 (กรกฎาคม 2528).

⁴ สถาบันกฎหมายอาญา, “รายงานการเสวนาทางวิชาการเรื่อง สื่อสารมวลชนกับกระบวนการยุติธรรม : บทบาทในการตรวจสอบและผลกระทบต่อสิทธิของประชาชน,” บทบัญญัติ, เล่ม 52, ตอน 2 น. 94, 106 (มิถุนายน 2540).

⁵ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (2) ผู้ต้องหา หมายความว่าบุคคลผู้ถูกหาว่าได้กระทำความผิด แต่ยังมีได้ถูกฟ้องต่อศาล

การเผยแพร่ข่าวคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานกระทำอนาจารโดยนำเสนอวิธีการก่ออาชญากรรมโดยละเอียดจะเป็นการส่งเสริมให้มีการก่ออาชญากรรมเพิ่มขึ้นและเป็นการซ้ำเติมผู้เสียหายซึ่งได้รับความทุกข์ทรมานจากอาชญากรรมอยู่แล้ว การที่สื่อมวลชนเผยแพร่ภาพชื่อ หลักฐานอันระบุถึงตัวผู้เสียหาย รวมถึงบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจน ทำให้เป็นรอยมลทินแก่ผู้เสียหาย⁶ นอกจากนี้การเผยแพร่ภาพผู้ต้องหาขณะถูกจับกุม ถูกควบคุมตัวโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ รวมถึงการเปิดเผยรายละเอียดของพยานหลักฐาน การวิพากษ์วิจารณ์แสดงความคิดเห็นที่เป็นการยืนยันความผิดของผู้ต้องหาต่อสาธารณชนเป็นการละเมิดสิทธิในความเป็นส่วนตัวและสิทธิในชื่อเสียงเกียรติคุณอันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของผู้ต้องหาและขัดต่อหลักการสันนิษฐานในเรื่องความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา

อย่างไรก็ดีในการศึกษาคำนี้ผู้ศึกษาเน้นศึกษาเฉพาะปัญหาการเผยแพร่ข่าวคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานกระทำอนาจารที่มีลักษณะละเมิดต่อสิทธิในความเป็นส่วนตัวซึ่งรวมถึงสิทธิในชื่อเสียงเกียรติคุณของผู้เสียหาย (เด็ก สตรีและผู้ชาย) ซึ่งมักเป็นกรณีที่สื่อมวลชนเผยแพร่ข่าวโดยเปิดเผยลักษณะการกระทำความผิดของผู้ต้องหาที่กระทำต่อผู้เสียหายอย่างละเอียดโดยใช้ถ้อยคำที่แสดงถึงความเห็นอกเห็นใจ เผยแพร่ภาพ ชื่อของผู้เสียหาย หรือหากมีการปิดบังภาพหน้าตาบางส่วนและใช้นามสมมติ สื่อมวลชนกลับเสนอรายละเอียดอื่นเกี่ยวกับตัวผู้เสียหาย เช่น ภูมิลำเนา ชื่อบิดามารดา ชื่อสถานศึกษา ชื่อสถานที่ทำงาน อันทำให้บุคคลที่อยู่ละแวกเดียวกัน หรือบุคคลที่รู้จักกับผู้เสียหายสามารถทราบได้ว่าผู้เสียหายเป็นใคร อีกทั้งสื่อมวลชนมักเผยแพร่ข่าวซ้ำแล้วซ้ำอีก ซึ่งการเผยแพร่รายละเอียดในลักษณะเหล่านี้ไม่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ ในทางตรงกันข้ามกลับเป็นการประจานผู้เสียหายทำให้ผู้เสียหายได้รับความอับอาย เสื่อมเสียชื่อเสียงเกียรติคุณ สูญเสียความเป็นส่วนตัวและอาจตกอยู่ในอันตรายจากการแก้แค้นของญาติผู้ต้องหาหรือผู้ต้องหาเองหากยังไม่ถูกจับกุม ยิ่งไปกว่านั้นยังเสมือนเป็นการล่วงละเมิดทางเพศแก่ผู้เสียหายซ้ำสอง (Double Victimization)⁷ อีกทั้งยังส่งผลกระทบทางด้านจิตใจและด้านสังคมแก่ผู้เสียหาย กล่าวคือ เมื่อเรื่องราวของผู้เสียหายในคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานกระทำอนาจารได้กระจายออกสู่สาธารณะโดยการเผยแพร่ของสื่อมวลชน ผู้เสียหายจะได้รับผลกระทบทางจิตใจ อับอาย ชี้อมเศร้า ท้อแท้

⁶ สุพจน์ สุโรจน์, “ บทบาทของประชาชนและสื่อมวลชนในการแก้ไขปัญหาอาชญากรรม,” เล่ม 45 อัยการนิเทศ น. 641 – 642 (2526).

⁷ สถาบันกฎหมายอาญา, อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ 4, น. 94 – 142.

สิ้นหวัง ด้านสังคมผู้เสียหายจะปิดตัวเอง เปลี่ยนชื่อ อยู่คนเดียว ย้ายที่อยู่ ที่ทำงาน สถานศึกษา⁸ ตัวอย่างการเผยแพร่ข่าวของสื่อมวลชน เช่น

“ภัย นศ.ฝึกงาน น.ส.เพชรคัมภรณ์ งามช่อชัยพฤษ (มีภาพผู้เสียหาย) นักศึกษาชั้น ปี 4 มหาวิทยาลัยศรีปทุม (กลาง) อดีตพรตต์ เข้าแจ้งความตำรวจ สน.สุทริสธารให้ดำเนินคดี “ต้อย แอคเนอร” เจ้าของหนังสือพิมพ์บันเทิงมาयाแซแนล ทำอนาจารขณะไปเป็นนักศึกษา ฝึกงาน....”⁹

“กัณโณใจ :...นางนารอน เหมหอมวงษ์ อายุ 40 ปี อยู่บ้านเลขที่ 6 หมู่ 14 ต.โคกตูม อ.เมือง จ.ลพบุรี เข้าแจ้งความต่อ พ.ต.ท.ชัยวัฒน์ บุราสี สารวัตรเวร สภ.พัฒนานิคม ให้ช่วย ติดตามจับตัวนายพีระเดช ทองใบ ในข้อหาพยายามข่มขืน...

นางนารอน กล่าวว่า หลังจากทีนายพีระเดชจุดเข้าป่าอ้อย พยายามลงมือข่มขืนด้วยการ ทำร้ายร่างกาย ชกต้อยตามร่างกายและดึงกางเกงของตนออก ตนต่อสู้ขัดขืน แต่ไม่สามารถสู้ แรงนายพีระเดชได้ จนกระทั่งนายพีระเดชกำลังจะนำอวัยวะเพศสอดใส่เข้าไปพร้อมกับจับปาก จิ้งใช้จิ้งหะดังกล่าวกัณโณใจ... ”¹⁰

หรือ “เอ็ม แรมโบ้ :...น.ส.เอ (นามสมมติ) อายุ 22 ปี นักศึกษาปริญญาโท มหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังแห่งหนึ่ง พร้อมผู้ปกครองเข้าแจ้งความต่อพนักงานสอบสวน บก.ปดส. ว่าถูกนายสุรัชย์ข่มขืนกระทำชำเราแล้วบันทึกภาพ รวมทั้งถ่ายคลิปไว้ข่มขู่ให้มาร่วมหลับนอน ด้วยกันอีกหลายครั้ง จากการสอบสวนทราบว่า น.ส.เอ เข้าไปทำงานที่บริษัท อินเทอร์เน็ตชั่นแนล ดีเทคทีฟไทยแลนด์ จำกัด ที่นายสุรัชย์เป็นเจ้าของผู้เสียหายถูกนายสุรัชย์ใช้ภาพเหล่านั้นขู่ บังคับให้มีการร่วมหลับนอนด้วยอีกหลายครั้ง ซึ่งแต่ละครั้งจะถูกกระทำในลักษณะที่ กระแทกกระเทือนร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรง เช่น เปิดหนังลามกอนาจารที่ใช้ความรุนแรง หรือ

⁸ วัชรระ จิรจิตติกาลกิจ, “ผลกระทบของการนำเสนอข่าวข่มขืนในหนังสือพิมพ์ภาษาไทย รายวันที่มีต่อผู้ข่มขืน ผู้ถูกข่มขืน และผู้อ่านที่สะท้อนจริยธรรมของหนังสือพิมพ์, ” (วิทยานิพนธ์วารสารศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารสื่อสารมวลชน) คณะวารสารและสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2550), น.4

⁹ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (19 มกราคม 2552)

¹⁰ หนังสือพิมพ์คมชัดลึก (23 ธันวาคม 2551)

วิตถารให้ดูก่อนจะข่มขึ้น บางครั้งบังคับให้ร่วมหลับนอนพร้อมกับภรรยาของตน หรือข่มขึ้นต่อหน้าภรรยา นอกจากนี้ยังมีการเรียกเพื่อนมาช่วยทำมีดมีร้ายด้วย.....”¹¹

หรือ“ ครูหนุ่มอนาจาร : นายคมกฤษ ฤกษ์ยินดี ครูสอนศิลปะ ร.ร.พานทองสาธิตปฐมภักดิ์
กระทำอนาจาร โดยบอกว่าเด็กสอบตก ก่อนเรียกนักเรียนชาย 4 คน ไปพบที่ห้อง พอไปถึงห้อง
ให้ถอดกางเกงลูปคล้าวัยวะเพศแล้วให้ยืนสำเร็จความใคร่ ...แถมยังเอาปากประกบปากจนเด็ก
ทนไม่ไหว...

4 นักเรียนชาย....ประกอบด้วย นายเบล (นามสมมติ) อายุ 17 ปี นักเรียนชั้น ม.6
นายปู (นามสมมติ) เรียนอยู่ชั้น ม.3/5 นาย เอ (นามสมมติ) อายุ 15 ปี เรียนอยู่ชั้น ม.3/5 และ
นายดล (นามสมมติ) เรียนอยู่ชั้น ม.3/5....”¹² เป็นต้น

เมื่อพิจารณาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายของไทยพบว่ามีความหมายที่ให้ความคุ้มครอง
แก่ผู้เสียหาย (เด็ก สตรีและผู้ชาย) จากกรณีการเผยแพร่ข่าวของสื่อมวลชนที่ละเมิดต่อสิทธิใน
ชื่อเสียง เกียรติคุณและความเป็นส่วนตัว เช่น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550
มาตรา 35 บัญญัติว่า “สิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง ตลอดจนความเป็นอยู่
ส่วนตัวย่อมได้รับความคุ้มครอง” แต่ในกฎหมายลำดับรองมีปัญหาว่ามีความหมายควบคุมการ
เผยแพร่ข่าวที่มีลักษณะละเมิดสิทธิในชื่อเสียง เกียรติคุณ และความเป็นส่วนตัวเพื่อให้ความ
คุ้มครองแก่ผู้เสียหายในคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานกระทำอนาจารไว้
อย่างครอบคลุม และมีประสิทธิภาพเพียงพอหรือไม่

จากปัญหาข้างต้นจึงมีความจำเป็นต้องศึกษาหาขอบเขตการเสนอข่าวของสื่อมวลชน
เพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างเสรีภาพในการเสนอข่าวสารของสื่อมวลชนเพื่อตอบสนองสิทธิที่จะรู้
ของสาธารณชนกับสิทธิในชื่อเสียง เกียรติคุณและความเป็นส่วนตัวของผู้เสียหายในคดีความผิด
ฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานกระทำอนาจารขณะอยู่ในกระบวนการยุติธรรมทาง
อาญาชั้นสอบสวน รวมทั้งศึกษากฎหมายลำดับรองที่มีการควบคุมการเผยแพร่ข่าวในลักษณะที่
ละเมิดสิทธิในชื่อเสียง เกียรติคุณและความเป็นส่วนตัวของผู้เสียหายในคดีความผิดฐานข่มขืน
กระทำชำเราและความผิดฐานกระทำอนาจารขณะอยู่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาชั้น
สอบสวน เพื่อจะได้ทราบถึงความมีประสิทธิภาพ และความครอบคลุมของกฎหมายอันนำไปสู่
การเสนอแนะมาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมต่อไป

¹¹ หนังสือพิมพ์คมชัดลึก (30 มกราคม 2552)

¹² หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (13 มีนาคม 2552)

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวคิดเรื่องสิทธิเสรีภาพของสื่อมวลชน และสิทธิในความเป็นส่วนตัว
2. เพื่อศึกษาและทำความเข้าใจกฎหมายต่างประเทศและกฎหมายไทยที่มีการควบคุมการเผยแพร่ข่าวของสื่อมวลชนในลักษณะละเมิดสิทธิในชื่อเสียง เกียรติคุณและความเป็นส่วนตัวของผู้เสียหายในคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานกระทำอนาจารขณะอยู่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาชั้นสอบสวน
3. เพื่อเสนอแนวทางการเสนอข่าวคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานกระทำอนาจารที่เหมาะสม
4. เพื่อเสนอแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายให้คุ้มครองผู้เสียหายในคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานกระทำอนาจารขณะอยู่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาชั้นสอบสวนจากการเผยแพร่ข่าวของสื่อมวลชนในลักษณะละเมิดสิทธิในชื่อเสียง เกียรติคุณและความเป็นส่วนตัวอย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 สมมติฐาน

กฎหมายลำดับรองของประเทศไทยให้ความคุ้มครองสิทธิในความเป็นส่วนตัวซึ่งรวมถึงสิทธิในชื่อเสียงเกียรติคุณของผู้เสียหายในคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานกระทำอนาจารขณะอยู่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาชั้นสอบสวนโดยการควบคุมการเผยแพร่ข่าวของสื่อมวลชนไม่ครอบคลุมทุกกลุ่ม กล่าวคือ กฎหมายที่ควบคุมการเผยแพร่ข่าวในลักษณะที่เป็นข้อจำกัดก่อนคุ้มครองเฉพาะผู้เสียหายที่เป็นเด็ก (พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546) ผู้เสียหายซึ่งถูกกระทำโดยบุคคลในครอบครัว (พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550) ส่วนในประมวลกฎหมายอาญาไม่มีบทบัญญัติที่คุ้มครองสิทธิในความเป็นส่วนตัวของผู้เสียหายในคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานกระทำอนาจารโดยการควบคุมมิให้สื่อมวลชนเผยแพร่ชื่อ ที่อยู่ สถานศึกษาหรือหลักฐานอันระบุถึงตัวผู้เสียหายเหมือนบางมลรัฐของประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอังกฤษ ในขณะเดียวกันการฟ้องคดีหมิ่นประมาทในการเผยแพร่ข่าวของผู้เสียหายในคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานกระทำอนาจารขณะอยู่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาชั้นสอบสวนเป็นเพียงการแก้ปัญหที่ปลายเหตุซึ่งทำให้เกิดผลกระทบต่ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ชื่อเสียง และสิทธิในความเป็นส่วนตัวของผู้เสียหายที่ไม่อาจเยียวยาได้

1.4 วิธีการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการศึกษาด้วยวิธีวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยจะศึกษาจากเอกสารทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นตัวบทกฎหมาย ตำราทางวิชาการ งานวิจัย วิทยานิพนธ์ บทความจากวารสาร ตลอดจนข้อมูลจากเว็บไซต์ (Website) เพื่อที่จะได้รวบรวมข้อมูลให้เป็นระบบเพื่อศึกษาและประมวลเป็นข้อเสนอแนะต่อไป

1.5 ขอบเขตการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการศึกษาถึงสิทธิเสรีภาพของสื่อมวลชน สิทธิในความเป็นส่วนตัวของผู้เสียหายในคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานกระทำอนาจารขณะอยู่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาชั้นสอบสวน รวมถึงศึกษากฎหมายที่ควบคุมการเผยแพร่ข่าวของผู้เสียหายอย่างไม่เหมาะสมของประเทศไทย วิเคราะห์เปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ อันได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ และประเทศเยอรมันเพื่อเสนอแนะแนวทางการเสนอข่าวคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานกระทำอนาจารที่เหมาะสม และเสนอแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายเพื่อคุ้มครองสิทธิในความเป็นส่วนตัวของผู้เสียหายในคดีความผิดทางเพศ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการศึกษา

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิดเรื่องสิทธิเสรีภาพของสื่อมวลชนและสิทธิในความเป็นส่วนตัว
2. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายต่างประเทศและกฎหมายไทยที่มีการควบคุมการเผยแพร่ข่าวของผู้เสียหายในลักษณะละเมิดสิทธิในความเป็นส่วนตัวซึ่งรวมถึงสิทธิในชื่อเสียงเกียรติคุณของผู้เสียหายในคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานกระทำอนาจารขณะอยู่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาชั้นสอบสวน
3. สามารถเสนอแนะแนวทางการเสนอข่าวในคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานกระทำอนาจารที่เหมาะสม
4. สามารถเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายให้คุ้มครองผู้เสียหายในคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานกระทำอนาจารขณะอยู่ในกระบวนการยุติธรรมทาง

อาญาชั้นสอบสวนจากการเผยแพร่ข่าวของสื่อมวลชนในลักษณะละเมิดสิทธิในความเป็น
ส่วนตัวอย่างมีประสิทธิภาพ